

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXXIX. Barlaam Iosaphato, mortem suam prædicit, eumq[ue]
consolatur, sacrisq[ue] operatur, ac Crucis signo munitus, læto animo
moritur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

virtutem transfiliens, desideriumque desiderio, ac studium studio indefinenter adiungens: quoad tandem ad speratam & expetitam beatitudinem perveni.

BARLAAM IO'SAPHATO
*mortem suam pradicat, eumque consolatur:
 sacrisque operatus, ac Crucis signo
 asunitus, lato animo moritur.*

CAPVT XXXIX.

CVM itaque hoc pacto Barlaam & Iosaphat vna versarentur, ac pulchro inter se certamine cōtenderent, ab omni cura & huiusce vitæ perturbatione immunes, mentemque ab omni confusione purā ac seiunctā habentes, post multos ab ipsis pietatis causa susceptos labores, quodā die Senex accersito spirituali filio, quē per Euangeliū genuerat huiusmodi spiritualē sermonē aggressus est.

Iam pridē, ō amice Iosaphat, te in hac solitudine habitare oportebat, atq; hoc mihi oranti Christus de te pollicitus fuerat, fore, vt te ante extremū vitæ diē viderē. Vidi itaq; quē admodū cupiebā: vidi in quā te à mūdo & mundi rebus auulsum, ac Christo minime dubio ac vacillanti animo coniunctū, atq; ad perfectā plenitudinis ipsius mensuram progressum.

T 6 sum.

*Barlaamo
collactanea
fuit mortis
cupiditas.*

sum. Nunc igitur, quando quidem mor-
tis meae tempus instat, atque collacta-
nea & mihi aequalis ea cupiditas, quae,
ut cum Christo essem, semper me tenuit,
iam expletur, tu quidem corpus meum
terra conde, puluerique puluerem rede-
de. Post autem ipse in hoc loco hære,
susceptum spiritualis vitæ genus perse-
quens, meaque tenuitatis memoriam
retinens. Vereor enim tenebrosam
dæmonum agmen animo meo pro-
pter ignorantiarum mearum multitu-
dinem impedimentum afferat.

*Optimum
ad laborum
radium vi-
vendum pre-
ceptum.*

Tu verò, fili, ne religiosæ exer-
citationis laborem metuas, neque ad
temporis longitudinem, ac dæmonum
insidias elanguescas. Quin potius i-
psorum imbecillitatem, CHRISTI
virtute communitus, audax irride:
ad laborum autem duritiam, ac tempo-
ris diuturnitatem animo ita compara-
to es, tanquam quotidie discessum
è vita expectans, atque eundem di-
em tibi vitæ monasticæ, tum initium,
tum finem esse existimans. Sic semper
ea, quæ à tergo sunt, obliuiscens, at-
que ad ea, quæ à fronte sunt, te ipsum
extendens, ad destinatum persequere,
ad brauium supernæ vocationis Dei in
Christo Iesu, quemadmodum san-
ctus

Philip. 3.

Etus Apostolus his verbis hortatur: Non ^{2. Cor. 4.}
 deficiamus sed licet is qui foris est ho-
 mo noster corrumpatur, tamen is qui
 intus est, renouatur de die in diem.
 Nam quod momentaneum est & leue
 tribulationis nostræ, supra modum in
 sublimitate æternum gloriæ pondus o-
 peratur in nobis, non contemplantibus
 nobis quæ videntur, sed quæ non
 videntur. Quæ enim videntur, tempora-
 lia sunt, quæ autem non videntur, æ-
 terna.

Hæc cum animo tuo reputans, vir
 charissime, viriliter age & confortare, ^{Psal. 116.}
 atque vt egregius miles, id da operam,
 vt ei, qui te militem scripsit, placeas, nec ^{1. Tim. 2.}
 quamuis imbecillitatis ac languoris co-
 gitationes improbas ille spiritus tibi
 immittat, instituti que tui neruos fran-
 gere ac debilitare studeat, ipsius insidias
 pertimescas, illud Domini præceptum
 cogitans, *In mundo pressuram habebitis. IOAN. 16.*
sed confidite, ego vici mundum. Quocirca
 gaude in Domino semper: quoniam i-
 pse te elegit, atque à mundo sciunctum
 ante faciem suam posuit. Ipse autem,
 qui te vocatione sua sancta vocauit, pro-
 pe est semper. *Nihil itaque sollicitus sis: Philip. 4.*
sed in omni oratione atque obsecratione cum
gratiarum actione petitiones tuæ innotescant

apud Deum. Ipse enim dixit: Non te dereram, nec derelinquam. Hæc itaque in vita duritia ac religiosæ exercitationis vilitate tecum ipse reputans, in animi voluptate versare, Domini Dei nostri memoriam retinens. *Memor enim, inquit, fui Dei: & delectatus sum.*

Psal. 76:

*Remediū
aduersus
vanam
gloriam.*

Luc. 17.

2. Cor. 8.

Cum autem rursus aduersarius aliud in te belli genus excogitauerit, sublimes nempe atque arrogantes cogitationes proponens, regni que terreni gloriam, quam reliquisti, ceteraque, quæ in mundo sunt, tibi in oculis collocans, salutiferam doctrinam clypei instar obtende, dicentem: *Cum feceritis omnia, quæ præcepta sunt vobis dicite: Serui inutiles sumus: quoniã id quod facere dubuimus, fecimus.* Et quidem quis nostrum debitum illud, quo eam ob causam Domino obstricti sumus, quot cum diues esset, propter nos egenus factus est vt nos eius paupertate diuites essemus, & qui à perpeffione immunis erat, vt vitiosis affectionibus nos liberaret, cruciatus subiit, persolvere potest? Quod enim beneficium est, seruum eadem perpeti, quæ Dominus perpeffus sit? At qui nos permultum ab ipsius cruciatibus remoti sumus. Hæc secū reputa, cogitationes destruens, &

acm

omnē altitudinem extollentem se ad-
uersus scientiam Dei, & in captiuita-
tem redigens omnem sensum in obe-
dientiam Christi. Et pax Dei, quæ ex-
uperat omnē sensum, custodiat cor tuū
& cogitationes tuas in Christo Iesu.

2. Cor. 10.

Philip. 4.]

Hac oratione à Barlaamo habita, Io-
saphat infinitam vim lachrimarum
profudit, sic nempe, vt tanquā ex vber-
rimo fonte scarurientes, ipsum pror-
sus, ac terram in qua sedebat, prolue-
rent. Atque ipse, huiusmodi dissidium
deplorans, perquam ardentem ab eo
contendebat, vt postremi illius iti-
neris comitem se adhiberet, nec post
ipsius discessum in mundo iam rema-
neret, his verbis vtens: Ecquid, ô pa-
ter, tui duntaxat, ac non proximi
rationem habes? Quonam autem mo-
do hac in re perfectæ charitatis officio
fungeris (pro eo atq; à Christo dictū
est: *Diliges proximū tuū sicut te ipsum*) cū
tu quidem ad requiem pergas, me au-
tem in oppressione atque ærumna re-
linquas, ac priusquam in religiosæ vi-
tæ certaminibus, vt par est, exercitatus
sim, variasque hostium insidias com-
pertas habeam, ad singularem pugnam
cum ipsis ineundam me obijcias? Ex
quo quidnam aliud contingere potest,
nisi

Deut. 6.]

nisi

nisi vt veteratoriis ipsorum artibus pro-
sternar, atque, vt imperitis ac timidis
gladiatoribus vsu venire solet, sempitet-
nam animæ mortem oppetam? At Do-
minum, quaeso, roga, atque obsecra,
vt me quoque tui è vita discessus socium
asciscas, id vt facias, per eam ipsam
spem, quam habes, fore, vt laboris mer-
cedem percipias, te obtestor. Hoc, in-
quam, à Deo precibus contende, vt ne
vnicum quidem diem post tuum disces-
sum in hac vita peregriner, atque in den-
sissima hac solitudine oberrem.

Hæc cum Iosaphat plorans diceret,
Senex placide ac leniter ipsum reprimens,
Dei iudiciis, inquit, quæ mentis
humanae captû excedunt, oblectari mi-
nime debemus. Nam ego, cum de hac
re multas ad Deum preces fudissem, e-
umque, cui nulla vis afferri potest, ve-
lut per vim adigere tentassem, vt ne
inter nos disungeremur, ab ipsius boni-
tate hoc didici, minime tibi nunc con-
ducibile esse carnis onus abiicere, ve-
rum in religiosa exercitatione tandiu
permanere, quoad splendidiorum coro-
nam tibi texueris. Nondum enim pro-
ca, quæ tibi parata est, mercede satis
decertasti: verum paulum adhuc labo-
res oportet, vt latus in Domini tui gau-
dium

dium intres. Nam ego quidem iam pe- *Barlaam*
 ne centenarius, annos quinque & sep- *Centena-*
 tuaginta in hac solitudine confeci. Ti- *rius Reli-*
 bi verò, etiamsi nō tanta temporis mo- *giosus 75.*
 ra futura est, at certe ad id spatium, vt *annorum.*
 iubet Dominus, propius accedas ne- *Matth. 20.*
 cesse est: quo iis nulla ex parte inferior *sis, qui diei & astus pondus* pertulerunt.
 Quapropter, o amice, quæ à Deo decre-
 ta sunt, prompto ac lubenti animo ac-
 cipe. Nam quæ ipse decreuit, quis ran-
 dem mortalium dissipare queat? Atque
 ipsius gratia conseruatus, tolerantiam
 præsta.

Illud etiam cura, vt aduersus inimi- *Mentis pu-*
 cas cogitationes animo excubes, ac *ritati ma-*
 mentis puritatem, non secus ac quendā *gnopere stu-*
 ingentis pretij thesaurum, saluum & *dendum.*
 incolumen serues, ad sublimiorem a-
 ctionem & contemplationem in dies
 te ipsum prouehens: vt illud in te implea-
 tur, quod Dominus amicis suis promi-
 fit, his verbis vtens: *Si quis diligit me, ser-*
 monem meum seruabit, & Pater meus di- *Ioan. 14.*
 liget eum, & ad eum veniemus, & man-
 sionem apud eum faciemus.

Hæc, ac multo his plura, sanctissima
 illa anima, ac Theologica lingua digna,
 oculus senex, mœrentem ipsius animū
 leniuit.

Deinde

Deinde ad quosdam fratres, longo intervallo ab ipso distitos, eum amādat, ut ea, quæ ad sacrosanctum sacrificium conficiendum accommodata erant, afferret. Et quidem Iosaphat præcinctis vestibus quam celerrime hoc ministerium exequitur. Verebatur enim ne absente se Barlaam debitum naturæ munus persolveret, ac Domino spiritum reddēs graue sibi detrimentum inferret, siquidem & verborum, & extremarum allocutionum, & orationum ipsius expertus fuisset.

*Barlaam
imminente
morte mis-
sam cele-
brat.*

Cum igitur longinquū illud iter fortissimo animo confecisset, atq; ea, quæ ad sacrosanctum sacrificium opus erāt attulisset, diuinissimus Barlaam incruentum sacrificium Deo obtulit: perceptisq; CHRISTI ab omni labe puris mysteriis, ac Iosaphato item impertitis, spiritu exultavit, sumproque de more cibo, salutaribus rursus sermonibus ipsius animum alere cœpit, his verbis utens: Non iam, charissime fili, nos in hac vita eadem domus ac mensa coniunget. Iam enim ultimam patrum meorū viam ingredior. Quocirca tibi faciendū est, ut per mandatorum diuinorum obseruationem, atque in hoc loco ad extremum vsque vitæ diem commorationem

nem, tui erga me amoris specimen exhibeas. sic nimirum vitæ tuæ rationes instituens, quemadmodum didicisti, nec vnquam abiectæ, atque ignauæ animæ meæ memoriam intermittēs. Multum itaque vale, atque in Christo delectare, atq; exulta: quoniam terrena & interitui obnoxia cum sempiternis, & ab interitu alienis bonis commutasti: ac propinqua est operum tuorum merces, ac iam iamque adest, qui mercedem refert. Qui quidem ad inspiciendam eam vineam, quam excoluisti, veniet: tibi que pro ea exulta mercedem amplissimam præbebit. *Fidelis enim sermo, ut clamat diuinus Paulus Apostolus, atque omni acceptance dignus: Si commorimur, & conuiuemus: si sustinemus, & conregnabimus, in sempiterno illo ac finis experte regno incomparabili luce collustrati, atque vere beatæ ac principis Trinitatis illuminatione donati.*

Hæc Barlaam ad vesperam vsque, ac per totā etiā noctem, Iosaphato loquebatur, effusissime lachrimanti, atq; huiusmodi disunctionē ægerrimo animo ferenti. Iam autem lucente die manus atq; oculos in cælum sustulit, Deoque gratias reddens, hoc sermone vsus est.

Domine

Nota hæretico quoties iteretur mercedis nomen: additur etiam qui operis mercedem refert.

1. Thimo. 2.

Orat. Barlaam mo- Domine Deus meus, qui vbi que præ
rientis. sens es, atque omnia imple, gratias tibi
Psal. 50. ago: quoniam humilitatem meam re-
 sperxisti, atque hoc mihi concessisti,
 ut in orthodoxa tua fide, & mandato-
 rum tuorum via, huiusce peregrinatio-
 nis cursum absoluerim. Ac nunc, opti-
 me Domine, atq; ad misericordiã pro-
 pensissime, in æterna tabernacula tua
 me recipe: nec ea memoria retine, quæ
 vel sciens, vel insciens in te peccaui. Cõ-
 serua autem etiam fidelem hunc seruũ
 tuum, cui me inutilem famulum tuum
 præesse voluisti. Ab omni vanitate atque
 aduersarij vexatione ipsum exime. illud-
 que effice, vt nodosissimis ijs laqueis,
 quos diabolus ad eorum omnium, qui-
 bus salus cordi est, offensionem expan-
 dit, sublimior existat. Omnem impo-
 nis potentiam, omnipotens Deus, à ser-
 ni tui facie dele: atque eas ipsi vires af-
 fer, vt pestiferum hostis animarum ne-
 strarum caput proculcet. Spiritus tui
 sancti gratiam ex alto in eum demitte,
 atq; ad inuisibiles confictus robur ipsi
 adde: vt victoriæ coronam à te conse-
 quatur, ac nomen tuum, ô Pater, ac Fi-
 lij tui, & Spiritus sancti, in ipso celebre-
 tur: quoniam te decet laus & gloria in
 sæcula. Amen.

Hac

Hac precatione habita, cum paterno affectu Iosaphatum complexus, atque oculo sancto exosculatus fuisset, ac sese Crucis signo muniisset, pedesque extulisset, ingenti lætitia perfusus, non secus ac si amici quidam accessissent, ad beatum iter, atque ad recipienda beatæ illius vitæ præmia profectus est, senex plane, ac spiritualium dierum plenus.

IOSAPHAT BARLAAMI COR-
pus humo condit: atque in religiosa exerci-
satione perseverans moritur, ac iuxta eum
sepelitur. Postea India Rex eorum cor-
pora in regnum suum honorifi-
centissime trans-
fert.

CAPVT XL.

IOSAPHAT autem summa cum
 veneratione atque eiulatu patrem cō-
 plexus, lacrimisque abluto ipsius cor-
 pore, atque aspero illo cilicio, quod ab
 eo in aula acceperat, inuoluto, consue-
 tos psalmos recitat, per totum diem ac
 totam noctem simul & canens, & pre-
 riosum beati viri corpus lacrimis ri-
 gans. Postridie autem effosso iuxta spe-
 luncam sepulchro, ac sacro corpore re-
 ueren-

*Ecce quomodo
 ad Iosaphas
 super corpus
 defuncti
 Psalmos re-
 citabat, &
 per totum
 diem ad no-
 ctem canens.*